جام جم
روزنامه فرهنگی، اجتماعی صبح ایران
www.jamejamdaily.ir
۸
یکشنبه ۱۴ شهریور ۱۴۰۰ | ۲۷ محرم ۱۴۴۳ | ۲۰ صفحه | سال بیست و دوم - شماره ۶۰۲۴ | استان تهران و البرز ۳۰۰۰ تومان - دیگر استان‌ها ۲۰۰۰ تومان | Sunday - September 5, 2021

بررسی عملکرد ۵ دولت پس از انقلاب در تحقق آرمان عدالت، در گفت‌وگو با شهریار زرشناس

دولت‌ها چگونه عدالت را به حاشیه بردند؟

۳-۲

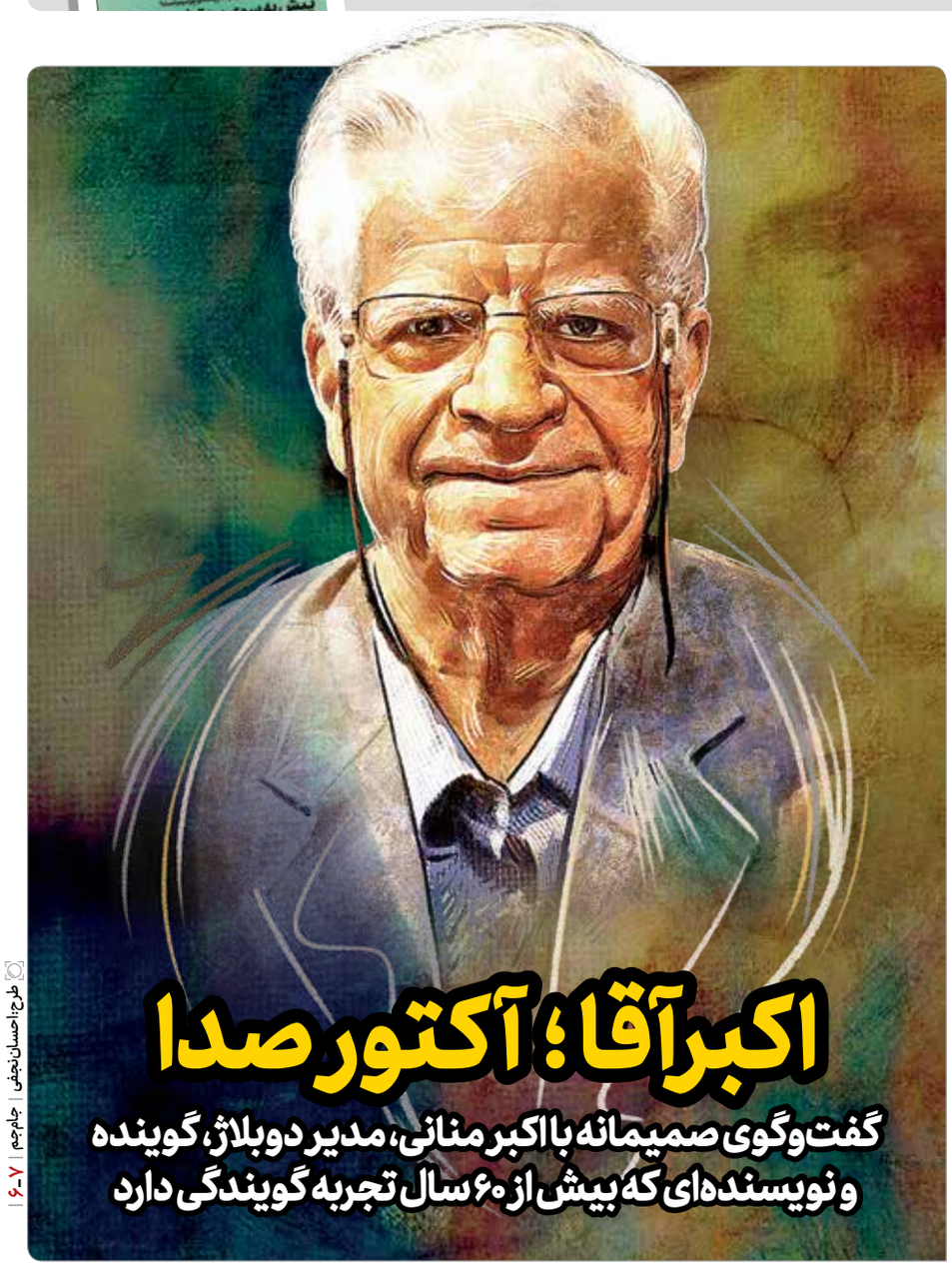

اکبر آقا؛ آکتور صدا

گفت‌وگوی صمیمانه با اکبر منانی، مدیر دوبلاژ، گوینده و نویسنده‌ای که بیش از ۶۰ سال تجربه گویندگی دارد

۷-۶

طرح: احسان نجفی | جام جم

ویژه‌ها

هزینه‌های درمان در حدود ۱۸ ماه گذشته خانواده‌های زیادی را به زیر خط فقر کشانده است

خطر جهش ویروس فقر

درباره هزینه‌های درمان کرونا بی‌شمار روایت وجود دارد، آنقدر بازه این هزینه گسترده است که بسیاری نه از هراس ابتلا به ویروس که از بیم هزینه‌های کمرشکن آن سعی در مراقبت از خود دارند. روایت درباره این هزینه‌ها نیز بسیار است از هزینه ۴۰۰ میلیونی بستری ۱۰ روزه در بیمارستانی خصوصی بگیرید تا هزینه ۶۰ هزارتومانی برای درمان دو مبتلا به کرونا! بسیاری از کاربران با اشتراک‌گذاری تجربه شخصی‌شان پیرامون هزینه‌های درمانی از نبود تعرفه‌ای مشخص گلایه دارند...

۱۸

نگاهی به فرامتن عملکرد درخشان ورزشکاران ایران در پارالمپیک توکیو ۲۰۲۰

نقطه‌ای که آن نیزه گذاشت

۱۶

پر کردن مظهر قنات جهانی قصبه گناباد فعلا و به اجبار نهادهای قانونی متوقف شد

چالش در «مظهر جهان»

یکی از مواردی که طی سال‌های اخیر به‌شدت در سطح اقتصاد شهری مورد توجه قرار گرفته، مساله برندینگ شهری است و این یعنی همه مدیران شهری و حتی اقشار مختلف ساکن در یک شهر در تلاش هستند تا اعتبار نام شهر خود را در سطح استان، کشور و حتی جهان و به تبع آن اقتصادش را با استفاده از گزینه حضور گردشگر افزایش دهند. البته پیدا می‌شوند افرادی که هنوز درک صحیحی از اهمیت این برندینگ جاذب گردشگر و درآمد ندارند...

۱۶

ماجرای اجرای برنامه ۳ مداح ایرانی در حسینیه داوودالعاشور شهر بصره چه بود؟

دیپلماسی مرثیه

هفته سوم محرم، یکی از حسینیه‌های مطرح عراق میزبان سه مداح ایرانی بود؛ میثم مطیعی، محمود کریمی و سیدمجید بنی‌فاطمه از شب بیست‌وسوم محرم یعنی دهم شهریور ماه در حسینیه داوودالعاشور بصره مداحی کردند. این برنامه با استقبال شیعیان عراق روبه‌رو شد اما در ایران، این برنامه‌ها واکنش‌های متفاوتی را برانگیخت و به یک جریان در رسانه‌های اجتماعی بدل شد...

۱۱-۱۰

یادداشت

سلمان؛ نقطه عطف سریال‌سازی

حمید شاه‌آبادی
معاون سیما

پس از یک دهه وقفه، خوشبختانه در دوره اخیر ریاست محترم سازمان صداوسیما، گره از کار ساخت دو پروژه الف ویژه که سال‌ها گرفتار مشکلات و موانعی بودند باز شد و کلید خوردند. در این میان، «سلمان‌فارسی» پس از پشت‌سرگذاشتن مرحله پیش‌تولید، مطابق زمان‌بندی صورت‌گرفته، به‌خوبی پیش رفته و کاروان سلمان علی‌رغم محدودیت‌های کرونا همچنان در حال طی مسیر تولید است. تاکنون مطابق برنامه‌ریزی‌ها ۲۵ درصد از کار تصویربرداری این سریال انجام شده است که درواقع حدود ۱۰ قسمت (مربوط به قسمت‌های میانی) را در بر می‌گیرد. بازدید اخیر ریاست سازمان از این پروژه در شهرستان جلفای استان آذربایجان‌شرقی که در واقع سومین دیدار دکتر علی‌عسکری از عظیم‌ترین سریال تلویزیونی ایران نیز می‌شود، حکایت از عزم ریاست رسانه ملی در به‌ثمرنشستن این آرزوی دیرینه است. بسته به زمان آماده شدن دکورها، اوضاع محیطی و جوی و نهایی شدن موضوعات گوناگونی مثل استقرار عوامل و ... مقصد بعدی کاروان سلمان‌فارسی لوکیشن‌های مختلفی مانند آبسرد دماوند، شاهرود، جهرم یا شهرک سینمایی نور خواهد بود.

این سریال علاوه‌بر نمایش یکی از فرازهای مهم در پیوند تاریخ اسلام و ایران، از تنوع لوکیشن بی‌نظیری برخوردار بوده و تعداد قابل‌توجهی از بازیگران از سراسر کشور و همچنین دیگر کشورها نظیر یونان، مراکش، تونس و ارمنستان را به خودش معطوف کرده است. در این پروژه ۲۰ هزار نفر برای بازیگری اعلام آمادگی کردند (در پاسخ به فراخوان گروه) و با ۶۰۰۰ نفر از آنها گفت‌وگو شده و تاکنون حدود ۱۵۰۰ نفر بازیگر و هنرور مقابل دوربین رفته‌اند. علاوه‌براین باید به فعالیت بیش از ۲۴ کارگاه در مسیر تولید این سریال اشاره کرد. بهره‌گیری از همه ظرفیت‌های داخلی، مزیت درخور توجه سریال عظیم سلمان‌فارسی است.

سریال سلمان‌فارسی، جایگاهی ویژه در تولیدات رسانه ملی و معاونت سیما دارد؛ پس از تجربیات پربار و موفقیت‌آمیز صداوسیما در به‌ثمرساندن آثار فاخر تاریخی - مذهبی، به‌ویژه محصولاتی چون «امام‌علی(ع)»، «ولایت‌عشق»، «یوسف‌پیامبر» و «مختارنامه»، می‌توان و باید مجموعه سلمان‌فارسی را اوج و قله این نوع آثار دانست. درواقع، این سریال اثری پیشرو در عرصه جهانی خواهد بود و می‌تواند تراز سریال‌سازی در کشورمان را متحول کند و الگویی برای سایر تولیدات سیما باشد. به بیانی دیگر، این سریال خواهد توانست عیار تولیدات سیما در این ژانر را بالاتر ببرد و موجب جهش در محصولات تلویزیونی ایران در داخل و خارج از کشور خواهد شد. علاوه‌براین، با توجه به تحولات روز دنیا و اتفاقاتی که در حوزه رسانه و به‌ویژه تولید سریال رخ می‌دهد، ما باید حرف‌های تازه‌ای در این عرصه داشته باشیم که سلمان‌فارسی پاسخگوی این نیاز است. به همین دلیل نیز معاونت سیما با تمام توان و به‌کارگیری همه امکانات و فراهم نمودن تمامی لوازم و الزامات کاری می‌کند که حرکت کاروان سلمان متوقف نشود. یکی از ویژگی‌های ممتاز سلمان‌فارسی این است که روند پیش‌تولید و تولید این سریال، قابلیت نگاهی آکادمیک را دارد و می‌توان آن را به‌صورت دانشگاهی و کارگاهی به دانشجویان حوزه نمایش آموزش داد. سلمان‌فارسی یک الگوی کم‌نظیر در تولید محصول دراماتیک و نمایشی است و تجربه گرانسنگ تولید این سریال نباید فقط محدود به خود آن بماند. بلکه روش‌ها و تکنیک‌های خلق این اثر فاخر باید به نسل‌های آینده نیز منتقل شود تا شاهد تولید آثاری از این دست در آینده نیز باشیم. داوود میرباقری، کارگردان سلمان‌فارسی هم از مفاخر جمهوری اسلامی ایران است. ایشان با ساخت آثار شاخص و ماندگاری مانند سریال‌های امام‌علی(ع) و مختارنامه امتحان‌شان را پس داده‌اند و سازمان و معاونت سیما به او و گروهش به‌عنوان سرمایه‌ای ارزشمند نگاه می‌کند. از هم‌اکنون می‌توان به ملت ایران مژده داد که به لطف خدا، بار دیگر اثری فاخر، ارزشمند، چشم‌نواز و شگفت‌انگیز را از این کارگردان خواهند دید. نگاه ما به سریال سلمان‌فارسی نگاهی فرامرزی است. این سریال فقط محدود به داخل کشور و مردم عزیزمان نیست، بلکه طوری طراحی و خلق می‌شود که مطابق با استانداردهای روز سریال‌سازی در جهان باشد و بتواند مخاطب خارجی با هر ملیت و مذهب و فرهنگی را مجذوب خودش سازد. بنابراین سلمان‌فارسی یک سریال بزرگ بین‌المللی و بین‌الادیانی خواهد بود و از هم‌اکنون به بازارهای جهانی و مخاطبان میلیاردی می‌اندیشیم. ساخت سریال‌های فاخر درجه الف ویژه میراث معنوی غیرملموس سازمان است. این‌گونه سریال‌ها فراتر از یک اثر نمایشی و سرگرم‌کننده، فرصتی برای بازنمایی تاریخ کهن سرزمین‌مان به‌ویژه در پیوند با تاریخ اسلام و همچنین بازتولید فرهنگ و آیین اصیل و انسانی‌مان برای نسل‌های آینده است. پس باید چنین آثاری را به‌مثابه سند ملی فرهنگی پاس داشت. معاونت سیما به مردم عزیز ایران این نوید را می‌دهد که ان‌شاءا... این اثر بزرگ و جاویدان تاریخی - مذهبی در انتظار آنهاست.

درنگ

روایتی از رکوردهای خارق‌العاده و لحظات شگفت‌انگیزی که ورزشکاران پارالمپیکی ایران خلق کردند

نقطه‌ای که آن نیزه گذاشت

مرتضی درخشان
روزنامه‌نگار

وقتی در مورد ورزش معلولان مطالعه می‌کنید یک بند میان اهداف آن وجود دارد که برداشت سطحی از یک ورزش همگانی است: بالابردن امید به زندگی در معلولان! بله، همه ما می‌دانیم معلولی که به صورت عمومی از رخوت آسایشگاه و عزلت خانه بیرون می‌آید و ورزش می‌کند به‌جز ترشح هورمون‌های امیدبخش و انگیزه‌های رو به جلویی که دارد، وقتی می‌بیند می‌تواند ضعف جسمی خود در برخی حرکات را با توانمندی در حرکات دیگر جبران کند، می‌فهمد زندگی به نقطه پایان نرسیده است، اما این تمام ماجرا نیست. ورزش معلولان وقتی از سطح ورزش عمومی و همگانی به دنیای حرفه‌ای وارد می‌شود باید یک گزینه دیگر به جزوه‌های درسی دانشگاه برای اهداف ورزش معلولان اضافه کرد.

عبور از ابرها

استادیوم در سکوت بود. سکوهای خالی با ۶۵ هزار صندلی رنگ‌به‌رنگ نشسته بودند به تماشای زنی که داشت برای نوشتن تاریخی جدید دست‌هایش را با حوله سفید خشک می‌کرد. عجله داشت انگار، هی به بطری آبی که از توی سبد برداشته بود نوک می‌زد اما آب نمی‌خورد. فقط داشت دهانش را برای حرف‌های جدیدی که برای گفتن داشت تر می‌کرد. نیزه را گرفت، کلاهش را مرتب کرد و درست مثل یک اسطوره‌ای که می‌خواهد قلب یک مهاجم را هدف بگیرد، نیزه را یکی‌دو بار سبک و سنگین کرد و بعد با نعره‌ای زنانه، نیزه را مثل یک پر سبکبال روی مولکول‌های بی‌خبر هوا رها کرد. تاریخ در آن لحظه نیزه‌ای را دید که مثل یک خودکار بنفش کمرنگ در آسمان پرواز کرد، رفت و در خاک حاصلخیز ژاپن، نقطه‌ای روی چمن‌های سبز استادیوم المپیک توکیو گذاشت که از تمام نقطه‌های جهان دورتر بود؛ نقطه‌ای که پایان یک جمله بود: من می‌توانم. و درست بعد از این جمله، وقتی تابلوی امتیازات دو حرف WR یعنی رکورد جهان را بعد از امتیاز او ثبت کرد، زنی در تصویر تمام دوربین‌های دیده شد که لباسی به رنگ پرچم ایران به تن داشت و به زبان مشترک تمامی مردم جهان خوشحالی می‌کرد، آنقدر که حتی نمی‌توانست آن نیم قلوپ آب را که در دهانش بود، قورت بدهد. خوشحالی بی‌حد و حصری که کلمه توی خودش ندارد، جیغ است، گریه است، فریاد است و هر کسی آن را ببیند می‌فهمد یک‌نفر دارد از ابرها عبور می‌کند، یک نفر دارد سقف آسمان را می‌شکافد و یک نفر دارد از مرزهای تصور آدم‌های معمولی عبور می‌کند. آن لحظه، تمام ایران هاشمیه متقیان بودند، همان‌طور که پیش از این هم زهرا نعمتی بودیم، مهدی اولاد بودیم، وحید نوری و ساره جوانمردی بودیم. همان‌طور که یک روز با سیامند رحمان نفس‌مان بند آمد و امروز با روح!... رستمی نفس کشیدیم. ما مردم ایران بارها با اسم‌های مختلف روی سکوی قهرمانی رفته‌ایم.

ورزش، زندگی است

ورزش، چیزی است بزرگ‌تر از آنچه در زمین‌های ورزشی می‌بینیم. ورزش، زندگی است. یک نفر با یک مدال می‌تواند یک رمان عاشقانه باشد، مثل آن وزنه‌برداری که هنگام مرگ همسرش، به او قول داد مدال طلای المپیک بگیرد و گرفت و وقتی با عکس همسرش روی سکو رفت یک درام غم‌انگیز از یک شادی بزرگ رقم زد. یا آن دونده سیاهپوستی که می‌گفت در محله هارلم نیویورک برای زنده ماندن همیشه باید دوید و اینقدر دوید تا قهرمان دوی المپیک شد. ورزش حتی در شکست هم معناهای بزرگی دارد. به یاد بیاورید جان استیون آکواری تانزانیایی را که در المپیک مکزیک با یک ساعت و ۴ دقیقه اختلاف نسبت به نفر اول از خط پایان عبور کرد و وقتی تماشاچیان حاضر در استادیوم آزتکا فهمیدند او در کیلومتر بیستم مصدوم شده، ولی هنوز به مسیر ادامه می‌دهد روی صندلی‌های خود ماندند تا او لنگان‌لنگان خودش را به خط پایان برساند و استقبالی باشکوه از یک بازنده امیدوار ترتیب دادند. شاید این زیباترین شکست تاریخ نباشد، اما یکی از به‌یاد ماندنی‌ترین‌های آنهاست. ورزش، چیزی است بزرگ‌تر از آنچه در دوربین‌های خبری می‌بینیم. ورزش، زندگی است. ورزش، داستان همان دختری است که از ملاشیه اهواز، از آنجا که در نقشه‌ها به آن زیر پونز می‌گوییم نیزه‌اش را پرت می‌کند روی آسمان گران‌ترین شهر جهان! می‌شود بانوی اول پرتاب نیزه در دنیا. ورزش، داستان نان‌های پخت مادر است و عصایی که پدر جوشکارش درست کرد، عصایی که هاشمیه او را شکست تا روی پاهای خودش بایستد. ورزش، زندگی است. زندگی تمام آنها که مسافران کاروان حاج قاسم سلیمانی در المپیک توکیو بودند و یکی‌شان هاشمیه بود، فقط یکی‌شان.

آن دو کلمه آخر

برای ما که توی رخوت شهر گیر کرده‌ایم، برای ما که در طبقه‌بندی بقا، مهر مصرف‌کننده روی پیشانی‌مان خورده است، برای ما که یک پیچ و مهره کوچک از یک ماشین فلزی بزرگ هستیم، هاشمیه‌ها تولیدکنندگانی هستند که امید به جامعه می‌ریزند. طوری می‌جنگند که آن (به‌اصطلاح) سالم‌ها خیره می‌مانند. طوری انگیزه دارند که آدم را یاد شقایق‌های وحشی می‌اندازند که از خاک ترک خورده کویر بیرون زده‌اند. به ابتدای یادداشت برگردیم. به همان جایی که توضیح دادیم در بین اهداف ورزش معلولان یک بند وجود دارد که یک برداشت سطحی از یک ورزش همگانی است: بالابردن امید به زندگی در معلولان. بیایید دو کلمه پایانی این بند را حذف کنیم. بیایید از آن همه مدال‌آوری که حال‌مان را خوب کردند، به ما امید دادند و سرود کشورمان را بارها و بارها(حتی بیش از ورزشکاران المپیک) برای‌مان پخش کردند جوری تشکر کنیم که تا به حال از هیچ‌کس تشکر نکرده‌ایم. بیایید مواظب باشیم بعد از این که از پله‌های فرودگاه پایین آمدند با آن حلقه‌های گل توی شهر بی‌رحم ما رها نشوند. قبول، گلی که در بیابان بروید مقاوم‌تر است، اما روزگار بی‌رحم‌تر از این حرف‌هاست. آقایان، آنها به ما امید داده‌اند، ناامیدشان نکنیم.

دیدگاه

تصمیم پشت درهای بسته کارساز نیست

مجتبی یوسفی
عضو هیات رئیسه مجلس

آقای رئیسی دومین سفر استان خود را با حضور در بین مردم استان سیستان و بلوچستان آغاز کرد. این سفر می‌تواند امیدهایی را در دل مردم این استان برای رفع مشکلات و معضلاتی که با آن دست در گریبان هستند، ایجاد کند. برخی بر این باورند که این سفرها مصداق تشکیل دولت مردمی است و گروهی دیگر هم نگاه بدبینانه‌ای دارند و برآن‌اند که این رویه‌ها شباهت‌های تام و تمامی به رویکردهای پوپولیستی و عوامانه دارد. بدون آن‌که در مقام قضاوت برای این دو نگاه و نظر برآیم، معتقدم که ای‌کاش در هشت سال گذشته مدیران اجرایی کشور حتی با رویه‌های پوپولیستی هم در کنار مردم قرار می‌گرفتند و متوجه می‌شدند که آنها با چه مشکلات اقتصادی سروکار دارند. ای‌کاش می‌دانستند که کادر درمان در کنار همه تلاش‌های شبانه‌روزی که برای امنیت و سلامت مردم دارند، با چه معضلاتی روبه‌رو هستند. متاسفانه تنها رفتاری که از رئیس‌جمهور قبلی داشتیم، این بود که از پشت شیشه‌های ماشین شاسی‌بلند به مردم نگاه کرده و این‌گونه تصور کند آنها خوشحال هستند. ما حتی راضی بودیم که رئیس‌جمهور ما رفتار عوامانه داشته باشد، نه این‌که مثل آقای روحانی در حالی از کارخانه بازدید می‌کند که پشت ماشین خارجی بنشیند، برای کارگران دست تکان دهد و به این مساله هم توجه نداشته باشد که چند هزار کارخانه در زمان او تعطیل و کارگران بیکار شدند.

اگر با مردم بودن و با آنها حشر و نشر داشتن از نظر بعضی یک نقطه ضعف محسوب می‌شود، هیچ ایرادی ندارد و حتی استمرار این رویه و تداوم آن، باز هم بر قضاوت کردن از پشت شیشه و گیت و برج‌های بلند شرف و فضیلت دارد. در کنار این مساله باید توجه داشت که رویه آقای رئیسی در زمانی که مسؤولیت قوه قضاییه را به عهده داشتند، نشان داد که با مردم بودن و در جریان مشکلات آنها قرار گرفتن، جزو ویژگی‌های مدیریتی ایشان است. تجربه نشان داده که ایشان در دوره ریاست دستگاه قضا بارها به دیدار مردمی و سرزده رفتند، در جریان مشکلات مردم قرار گرفتند و دراین دیدارها بسیاری از این دغدغه‌ها و مشکلاتی که مردم بیان کردند، به صورت دستورالعمل، بخشنامه و آیین‌نامه درآمد. می‌شود در ستادها و مراکز نشست و درباره معضلاتی که مردم با آنها دست و پنجه نرم می‌کنند، بحث و بررسی کرد، کار کارشناسانه انجام داد و تصمیم‌گیری کرد. اما برای آن‌که از نتیجه این تصمیم‌گیری‌ها اطلاع کسب کنیم، نیازمند این هستیم که مدیران ما در صحنه حضور داشته باشند، از نزدیک نحوه اجرایی شدن تصمیمات را ببینند و با مردم درباره مشکلات این نحوه اجرا و این نوع تصمیمات گفت‌وگو کنند. در دومین سفر استانی آقای رئیس‌جمهور و اعضای هیات دولت سیزدهم، شاهد یک حرکت رو به جلو برای حل مشکلات مردم بودیم.